

[Waldorff]

øjeblikkelig afskaffelse af lejeværdibeskatningen, og fordi det fastholder en nettoudgift for ejerboligen, som ikke kan stige hurtigere, end indkomsterne stiger.

Det sjove ved det er, at vi med den nuværende skatteminister, dengang formand for skatteudvalget, har haft en meget detaljeret diskussion om den måde at angribe rentefradragsretten på. Den eneste virkelig centrale indvending, man kunne komme frem med dér, var, at det var vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at skelne mellem privat og erhvervsmæssig gæld. Derfor har man lige siden første verdenskrig – eller hvornår det var – haft et udvalg siddende, som havde til opgave med jævne mellemrum at levere en konklusion, som gik ud på, at man ikke praktisk kunne skelne mellem de to former for gæld. Men nu er situationen en helt anden. Skatteministeren har i forbindelse med dette forslag lakonisk meddelt offentligheden, at selvfølgelig kan man foretage denne skelnen. Det gør man i Canada, det gør man i England, det gør man i Tyskland osv., og det er da meget fint. Det eneste, vi må spørge os om, er: gjorde man ikke også det for et år siden? Var der nogen grund til for et år siden at holde fast ved, at det var umuligt at lave denne skelnen mellem privat og erhvervsmæssig gæld, når man nu blot kan henvise til, at det kan man gøre andre steder?

Arne Bjerregaard (KrF):

»Socialt afbalanceret« siges der smukt om hele denne buket, som er fremlagt for vores undrende øjne, men hvad er i grunden de sociale kriterier, der lægges til grund både for dette forslag og i øvrigt? Tager vi lønindtjeningen, sygedagpengene, arbejdsløshedsdagpengene, er det enkeltindivid, der regnes med. Er det den skattepligtige indtægt, er det også enkeltindivid, man regner med. Men tager man fradragssiden på skatteske maet, er det pludselig et familieanliggende. Ser vi på pensioner, også tjenestemandspensioner, er det pludselig enkeltindivider, hvis man er så heldig at have to i familien. Men hvis kun den ene er tjenestemandspensionsberettiget og den anden er folkepensionist, er det pludselig et familieanliggende.

Og ser vi nu på skatteministerens forslag, som selvfølgelig er en imødekommelse af hr. Bernhard Baunsgaards kongstanke, så skal

det selvfølgelig også gennemføres med social etiket. Cato sagde som bekendt, hver gang han besteg en talerstol: »I øvrigt mener jeg, at Carthago bør ødelægges.« Ved en lettere omskrivning kan det passe på hr. Bernhard Baunsgaards kongstanke: Desuden mener jeg, at normalfamilien bør ødelægges.

Jeg ønsker i stedet at sige det modsatte: Desuden mener jeg, at familien bør styrkes. Og derfor vil jeg gøre som hr. Bernhard Baunsgaard, som har lært det af hr. Cato: jeg vil gentage, hvad jeg tidligere har sagt, for at få dette ting til at forstå, at det, man kalder socialt, er rivende asocialt. For hvad er det, man kalder det sociale, som hr. Bakholt fremførte, så vi andre næsten fældede en tåre? Hvad er det, der er så socialt?

Lad os tage en familie, hvor begge ægtefæller er udearbejdende. De tjener 80.000 kr. hver. Det er i alt 160.000 kr. Statsskat 18.000 kr. for denne familie. En anden familie, som pænt passer sine egne børn, og hvor den ene altså sørger for indtjeningen, får også 160.000 kr. i indtjening. Hvad må den familie betale? 32.000 kr. Altså en ekstra skat på 14.000 kr. til en familie, som har nøjagtig det samme i indkomst som en anden familie. Man skal altså straffes, fordi den ene arbejder lidt ekstra og den anden sørger for det, som er familiens opgave, at tage sig af næste generation. Hvis nu denne familie, som vover at tage sig af sit eget afkom, ønsker at få den samme forbrugsmulighed som den første familie, som udnytter de statslige institutioner, må denne familie have en indkomst, som er 50.000 kr. større end den første familie.

Hvis vi nu ser på skatteministerens første...

Formanden:

Undskyld, lige et øjeblik.

Hr. Poulsgaard har ordet i øjeblikket, forstår jeg.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal vente så længe.

Formanden:

Det er vist klart. Tak.

Arne Bjerregaard (KrF):